

Sygn. akt IV KK 273/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSA del. do SN Jerzy Skorupka

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 grudnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 20 lutego 2015 r.

uchyla zaskarżony wyrok w części zobowiązującej J. S. do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 r., uznał J. S. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 r. do 23 listopada 2014 r. w B. w opisany w wyroku sposób znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną K. W., powodując u niej obrażenia ciała, które spowodowały rozstrój prawidłowej funkcji organizmu na okres poniżej 7 dni, to jest za winnego przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. W punkcie 3 części dyspozytywnej wyroku Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 i 7b k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

Wyrok ten wydany został po rozpoznaniu i uwzględnieniu wniosku prokuratora sporządzonego na podstawie art. 335 § 1 k.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z nim kar.

Wyrok Sądu Rejonowego nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się z dniem 28 lutego 2015 r.

Kasację od tego wyroku na korzyść J. S. wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył w niej wyrok w części rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 jego części dyspozytywnej, w zakresie zobowiązania oskarżonego do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

Prokurator Generalny zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 72 § 1a k.k. poprzez jego niezastosowanie, co spowodowało nieokreślenie sposobu kontaktu J. S. z pokrzywdzoną, w sytuacji orzeczenia wobec oskarżonego, na podstawie art. 72 § 1 pkt 7b k.k., obowiązku opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z K. W. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, przy czym wskutek jej uwzględnienia Sąd Najwyższy uznał za konieczne uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W wyroku Sądu Rejonowego na podstawie art. 72 § 1 pkt 7b k.k. ogólnikowo zobowiązano oskarżonego do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną (punkt 3 części dyspozytywnej). Sąd nie określił terminu opuszczenia lokalu, ani sposobu kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną, do czego zobowiązany był na podstawie obowiązującego w czasie orzekania art. 72 § 1a k.k. (obecnie art. 72 § 1b k.k.). Po skierowaniu wyroku do wykonania i zwróceniu uwagi na powyższe braki, Sąd podjął próbę ich konwalidowania, wydając najpierw postanowienie określające 14 dniowy termin do opuszczenia lokalu (k. 84 akt), a następnie, na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. ustalając, że oskarżony może kontaktować się z pokrzywdzoną w stanie trzeźwości, po wyrażeniu przez nią zgody i po ustaleniu terminu (postanowienie k. 86). Po rozpoznaniu zażalenia prokuratora na to ostatnie postanowienie, Sąd Okręgowy uchylił je, uznając, że tryb sprostowania oczywistych omyłek nie mógł w tym wypadku znaleźć zastosowania (k. 96 akt).

Uznać należy, że przepis art. 72 § 1a k.k. jednoznacznie nakładał na sąd obowiązek określenia sposobu kontaktowania się skazanego z pokrzywdzonym w razie nałożenia na skazanego obowiązku opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym – art. 72 § 1 pkt 7b k.k. Brak określenia sposobu kontaktowania stanowi naruszenie prawa i to o charakterze rażącym, w praktyce bowiem może zniweczyć sens obowiązku opuszczenia lokalu, nie chroniąc pokrzywdzonego przed skazanym. Brak ten powoduje także, że wykonanie tego orzeczenia rodzi trudności. W przedmiotowej sprawie zresztą, skazany nie opuścił przedmiotowego lokalu; co więcej, jak wynika z wywiadu sporządzonego przez kuratora (k. 101v akt) skazany i pokrzywdzona nadal mieszkają razem, a pokrzywdzona nie życzy sobie, aby J.S. się wyprowadzał.

W tym stanie rzeczy, także uwzględniając obecną treść art. 72 § 1b k.k., konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w trakcie którego Sąd ten rozważy potrzebę orzekania przedmiotowego obowiązku, biorąc jednocześnie pod uwagę kierunek kasacji Prokuratora Generalnego.

kc

